

BOGANMELDELSER

Jeff Ferrell & Mark S. Hamm (eds.): Ethnography at the Edge. Crime, Deviance and Field Research. Northeastern University Press, Boston 1998. 309 s. + xviii.

Den etnografiska forskningstraditionen fick sin början när nyfikna upptäcktsresande stötte på främmande folkslag ute i världen och återvände hem med rapporter om vad de hade sett och erfarit. Man intresserade sig främst för den omständigheten att de främmande folken var annorlunda, de representerade "de andra". Sedan dess har etnograferna fortsatt att rikta intresset på samhällen med ett rätt okänt levnadssätt, samhällen som man inte har förstått. De har undersökt till exempel slumområden, hemlösa, ficktjuvar, ungdomsgång och andra subkulturer. Etnograferna anser att det inte är lönt att tillämpa kvantitativa forskningsmetoder som enkäter m.m. på dylika samhällen, utan att det endast är genom att leva bland människorna i fråga som man kan få kunskap om dem. Etnografens uppgift är således att undersöka ett till synes främmande levnadssätt inifrån, ur de undersökta egen synvinkel. Matti Grönfors undersökning om zigenarkollektivet är ett exempel på etnografisk forskning i Finland.

Boken "Ethnography at the Edge" är ett starkt inlägg för etnografisk forskning. Enligt författarna måste det ske en förändring i sociologernas och kriminologernas traditionella sätt att tänka; man skall inte fråga sig varför människor begår brott eller andra olagligheter, utan snarare varför brott och olagligheter drar människor till sig. Författarna misstänker att brottsligheten inte är ett resultat av rationella överväganden, utan att det är andra slags sociala, psykologiska och kulturella krafter som står bakom den. Det är i stor utsträckning fråga om människans dragning till fara, välbehag och spänning.

I boken presenteras inga egentliga forskningsresultat, utan författarna berättar öppet om de svårigheter som man som etnograf konfronteras med i sin forskning. När forskare deltar i brottslingars liv och leverne ute på fältet kan svårigheter sannerligen inte undvikas. Under undersökningens gång möter etnografen problem inte bara i samband med möjligheterna att kunna bedriva fältarbete, utan också i kontakten med de personer som skall undersökas och myndigheterna, samt till och med i de akademiska kretsarna. Etnografen har dessutom problem i förhållandet till sig själv. Han sysslar ständigt med etiska frågor; hur ställer han sig till olagligheter? Skall han yppa det han har hört eller sett för myndigheterna? Hur långt är han själv beredd att gå för att skaffa material? Vad är han färdig att göra för att skydda materialet? Etnografen är även tvungen att kämpa för sin plats i den akademiska världen och att dryfta frågan, om han i en situation där han har erkänt sina eventuella misstag, är redo att möta det akademiska samfundets klander?

"Ethnography at the Edge" är en färgstark sammanställning av olika forskares, tuffa pojkars och flickors, äventyrsberättelser i gränslandet mellan lagligt och olagligt. Det framgår av boken att forskaren Jeff Ferrell klottrade ned väggar tillsammans med det gäng han undersökte, att han tvingades fly undan polisen och att han slutligen åtalades för det han hade gjort. Och att forskaren Christine Mattley i sin antagna roll som "call-girl" blev föremål för (förment toleranta) forskarkollegers aversioner. Och att forskaren Bruce A. Jacobs rånades under vapenhot av en nyckelperson som han hade försummat. Och att forskaren Kenneth D. Tunnell själv råkade i gräl med polisen sedan han hade vägrat att överläta sitt forskningsmaterial till myndigheterna.

Etnograferna kritiserar starkt de traditionella kriminologiska forskningsmetoderna, där brottsligheten granskas reserverat och likgiltigt som sifferstatistik eller där brottslingar

under några timmars tid intervjuas i fängelser. Enligt etnograferna kan brottslingarna förstås och väsentlig kunskap om dem inhämtas bara om man tränger in på deras eget territorium, om man umgås intensivt med dem. Undersökningarna är mångåriga projekt, som sällan framskrider planenligt. Etnografen måste kunna stå ut med att han ofta förlorar kontrollen över situationen. Han måste vara flexibel, tålmodig, alert. Han blir tvungen att ge avkall på sin personliga säkerhet och utsätta sig för otaliga risker och faror. De personer som undersöks är inte lätta att närma sig och inte heller särskilt beredda att berätta om sina förehavanden. För att visa sig pålitlig måste forskaren avstå från sin objektiva och neutrala forskarroll. Ibland är det till och med mödan värt att själv bli kriminell! Någon kan betrakta felsteg som dessa som misslyckanden eller yrkesmässigt självmord, men för etnografen kan det vara den enda riktiga möjligheten att förstå forskningsobjektet. Alltid lyckas han emellertid inte bygga upp ett förtroligt förhållande till dem som undersöks, men det händer också att bestående och nära vänskapsförhållanden uppstår under undersökningens gång.

Enligt forskarnas motto är det bara genom att "utsätta sig själv" som man kan lära sig att förstå brottslingarna, eftersom den egna starka upplevelsen är nyckeln till förståelse. Forskaren har en dubbelroll; å ena sidan är han en iakttagare (extern), å andra sidan lever han själv i händelsernas centrum (deltagare). Forskarens egen erfarenhet (det existentiella ögonblicket "at the Edge") är ofta källan till omvälvande insikt.

När etnografen trotsar farosituationerna, skaffar han sådan information som många andra forskare inte är beredd att göra samma uppoffringar för. Etnografen och hans bragder spelar i själva verket huvudrollen i boken. Han kan vinna berömmelse och ära för sina forskningsresultat, men vad händer med dem som undersöks? Är deras ställning skyddad? Även om etnografen tappert trotsar alla befallningar och vägrar att överlåta sitt forskningsmaterial till myndigheterna, vad händer då efter att forskningsresultatet har publicerats? Finns det en risk för att de som har undersökts blir avslöjade? Degraderar etnografen trots allt sina informanter till blott och bart instrument för erhållande av kunskap, för att via dem få hisnande erfarenheter? Kanske någon av de undersökta själv kunde berätta vad som började hända i och med att forskaren dök upp på fältet! Det framgår inte av verket att det faktiskt finns forskare som har vuxit upp i det samhälle som de senare börjar granska med en forskares ögon. De har till exempel studerat till sociologer i fängelset.

Det är knappast nödvändigt att anse etnografisk forskning vara den enda rätta formen av forskning, men forskningsresultaten är onekligen intressanta. Det vore klokast att erkänna att all slags forskning, inklusive sociologisk och kriminologisk, har sina förde- lar, samt att i sin egen forskning utnyttja kunskaper som har förvärvats med många olika metoder. I dagens läge skulle motståndarna till pälsdjursuppfödning utgöra ett lämpligt föremål för etnografisk forskning.

För den som planerar att inleda etnografisk forskning är "Ethnography at the Edge" säkert nyttig läsning. Boken kan uppfattas som en varning, en utmaning eller en invitation – läsaren måste avgöra själv.

Heini Kainulainen

Rättspolitiska forskningsinstitutet

Översatt från finska av Lenita Häggblom

David H. Bayley: What Works in Policing. Readings in Crime and Punishment. Oxford University Press 1998. ISBN 0-19- 510821-3.

Igennem de seneste år har der verden over bredt sig en erkendelse af, at den traditionelle måde at udføre politiarbejdet på ikke fører til en effektiv bekæmpelse af kriminaliteten, og at det er nødvendigt at finde nye veje, når det drejer sig om, metoder og strategier for politiets indsats i kriminalitetsbekæmpelsen.

I Skandinavien, hvor der ikke er nogen lang tradition for forskning på dette område, har der ikke været gjort mange forsøg på fornyelse, og disse har i højere grad været styret af Politiets egne fornemmelser eller af politiske holdninger til, hvad der bør gøres, end af egentlige videnskabeligt kontrollerede og evaluerede forsøg med forskellige former for strategier, og debatten om, hvad der vil kunne føre til effektive resultater, har derfor også været præget af følelsesladede argumenter snarere end reel dokumentation for, at en bestemt form for indsats vil have en effekt.

Når der har været henvist til egentlige videnskabelige argumenter, har det oftest været undersøgelser og eksperimenter foretaget i USA, hvor en del af den forskning, der igennem de seneste 30 år er foretaget på området, har opnået anerkendelse også udenfor USA. Ofte har det i midlertid fra et skandinavisk synspunkt været vanskeligt at gennemskue, hvorvidt de erfaringer, der er indhentet gennem de amerikanske forsøg, har været helt hævet over videnskabelig kritik, og resultaterne har derfor ikke fået den plads i debatten om Politiets arbejdsform, som de måske fortjener.

Dette er der nu rådet bod på med David H. Bayleys bog: *What Works in Policing*, som ikke blot gengiver 8 af de mest omtalte undersøgelser, men som også forsyner de enkelte undersøgelser med en kommentar, som dels fører de ældre undersøgelser a jour med den seneste viden på området, og dels vurderer undersøgelsernes metode og resultater ud fra en videnskabelig synsvinkel, således at bogen også kan bruges som en lærebog i videnskabelig metode.

På nogle områder afliver bogen effektivt myterne om, hvad der virker i kriminalitetsbekæmpelsen, mens den på andre rejser tvivl om berettigelsen af at forkaste metoder, som tidligere undersøgelser har fundet ineffektive.

Helt naturligt indleder forfatteren med at gengive en af de talrige undersøgelser, der fra slutningen af 1960'erne til begyndelsen af 1980'erne blev foretaget for at finde ud af, om det argument, der oftest fremføres af Politiet selv og måske især fra politisk side, når der drøftes kriminalitetsbekæmpelse, nemlig at det generelt vil hjælpe at øge politiets personalemæssige ressourcer, indeholder nogen realitet.

Den refererede undersøgelse, der er en af de hidtil bedst kendte på området, blev foretaget af Loftin og Mc Dowell og publiceret i 1982. Den omfatter en sammenligning mellem antallet af anmeldte forbrydelser og antallet af politifolk pr. 100.000 indbyggere i Detroit i årene 1926 til 1972 og viser, at der ikke er nogen påviselig sammenhæng mellem de to faktorer.

På grundlag af undersøgelsen betragtede man det som definitivt fastslået, at en forøgelse eller formindskelse af Politiets mandskab ikke vil have nogen påviselig effekt på kriminaliteten, men at den tids- og stedmæssige forskel i kriminalitetens størrelse og art skyldes sociale faktorer, såsom befolkningens indkomst, uddannelsesniveau, beskæftigelse - især arbejdsløshed - ejer- eller lejerforhold vedrørende bolig, antallet af enlige mødre med børn og etniske forhold, og at det strafferetlige system kun havde en marginal effekt herpå.

Forfatteren gør dog opmærksom på, at en nyere undersøgelse publiceret i 1994 af Steven Leavitt og omfattende 59 amerikanske byer i perioden 1992-92 har vist, at en

forøgelse af antallet af politifolk reducerer 6 ud af 7 kategorier af alvorlige forbrydelser i et omfang svarende til mellem 10 - 15 alvorlige forbrydelser pr. politimand pr. år.

Det har dog ikke rokket ved den generelle opfattelse blandt kriminologer af, at den normale ændring af antallet af politifolk, som kan foretages i moderne demokratiske lande, ikke påvirker kriminaliteten.

Hertil kan føjes, at der af de hidtil indvundne erfaringer med nærpølisforsøg i Danmark kan udledes, at såfremt den problemorienterede arbejdsform, som er et af nærpøliets kendetegn, skal føre til resultater herunder også til en nedgang i den anmeldte kriminalitet, så kræver det en væsentlig større arbejdsindsats i forhold til traditionelt udført politiarbejde og derved også til behov for flere politifolk.

Når det drejer sig om effekten af en forøget synlig rutinemæssig politipatroljering gives det meget omfattende eksperiment foretaget i Kansas City i 1992.

I 5 af 15 politidistrikter forøgede man den præventive patruljering i bil 2 til 3 gange i forhold til det sædvanlige, i andre 5 distrikter holdt man helt op med at patruljere og reagerede kun på anmeldelser, og i de sidste 5 opretholdt man normal patrulje.

Konklusionen på eksperimentet blev, at variationen i patruljeringen ingen virkning havde på kriminaliteten, antallet af anholdelser eller befolkningens frygt for kriminalitet.

Som forfatteren anfører, har eksperimentets resultater kun haft meget lille effekt på Politiets arbejdsform. Bilpatruljering er stadig en af hjørnestenene i politiarbejdet, men undersøgelsen var dog med til at starte den udvikling, som førte til tanker om nærpøli.

Forfatteren peger også med rette på, at svagheden ved Kansas City-forsøget var, at det udelukkende drejede sig om bilpatruljering og ikke omfattede andre patruljeformer.

To andre undersøgelser i Newark og Flint viste, at fodpatruljering reducerer frygten for kriminalitet, og den ene konkluderer også, at denne patruljeform reducerer kriminaliteten. Forfatteren peger også på den kendsgerning, at selv en fordobling eller tredobling af antallet af patruljerende politifolk reelt ikke betyder nogen væsentlig forøgelse af antallet af synlige politifolk. Amerikanske undersøgelser viser i øvrigt, at selvom Politiets dækning på papiret er så stor som én politimand pr. 325 indbyggere, så er den reelle dækning med synlige politifolk kun én politimand pr. 3600 indbyggere - i Los Angeles endda kun én pr. 5000 indbyggere.

Hertil kan føjes, at en befolkningsundersøgelse foretaget i Helsingør politikreds i 1998 synes at vise, at især cykelpatruljering har en væsentlig indflydelse på befolkningens opfattelse af Politiets tilstedeværelse i området og dermed også på tryghedsfølelsen.

Et af de hyppigst anvendte mål for Politiets effektivitet er svartiden på anmodninger om assistance, idet man går ud fra, at en hurtig reaktionstid vil gøre det muligt at pågribe flere kriminelle, at forhindre skader samt at leve op til befolkningens forventninger.

I bogen gengives en undersøgelse foretaget af Stephen L. Percy i 1998 på grundlag af oplysninger indsamlet om Politiets service i USA i årene 1975-76. I lighed med andre undersøgelser viste denne at hurtig reaktionstid på anmodninger om hjælp ikke påvirke antallet af anholdelser, sjældent forhindrede skade og ikke er afgørende for befolkningens tilfredshed med Politiets service.

Forfatterene peger med rette på, at hvad det første angår, er der i forvejen en ikke ringe forsinkelse inden Politiet kontaktes - i gennemsnit ca. 20 minutter efter at forbrydelsen er begået, og en pågribelse forudsætter, at Politiet er til stede indenfor ét minut efter at gerningen er begået.

Hvad angår spørgsmålet om at forhindre yderligere skade viser andre undersøgelser, at det kun er omkring 7 - 8% af samtlige nødopkald, som reelt kræver hurtig hjælp. Proble-

met er, at det er vanskeligt at udskille disse opkald fra de mange, der i alt indgår til alarmcentralen.

Virkningen af undersøgelsen har på dette område været, at man i Politiet er blevet meget mere opmærksom på at afpasse reaktionen på en anmeldelse efter karakteren af denne og ikke blot automatisk at sende en patruljevogn til stedet. Forfatteren nævner, at i de større amerikanske byer reageres der kun med udsendelse af politibilere ved fra 27 til 65% af de henvendelser, man modtager om hjælp. Dette forudsætter naturligvis, at de vagthavende politifolk, der skal disponere på grundlag af opkald via 112, er veluddannede og dygtige til at udøve det fornødne skøn over alvoren bag opkaldet.

Af Politiets reaktive virkemidler er efterforskning et af de væsentligste og af offentligheden ofte opfattes som det væsentligste. Det kan derfor ikke undre, at det har interesseret forskere at finde frem til, hvilke efterforskningsmæssige aktiviteter, der fører til de bedste resultater, når det drejer sig om at opklare forbrydelser.

I bogen gengives en amerikansk undersøgelse 1997 (Greenwood og Petersilia) og en artikel fra 1979 (Skogan og Antones). Heraf frerngår ikke overraskende, at Politiet opklarer meget få forbrydelser på eget initiativ. Langt de fleste opklares gennem oplysninger fra befolkningen.

Kan gerningsmanden ikke identificeres af befolkningen, falder sandsynligheden for opklaring til ca. 10%. Kriminalpolitiets hovedopgave består derfor ikke i at identificere den mistænkte, men i at samle beviser til at få en kendt mistænkt strafforfulgt og dømt.

Flere forbrydelser opklares gennem oplysninger givet af fængslede eller dømte kriminelle end ved Politiets eget arbejde, og det bedste middel til at hæve opklaringsprocenten er at tilskynde kriminelle til at tilstå tidligere begåede forhold. Kriminalpolitiet har som regel flere oplysninger om den aktuelle forbrydelse, end man kan anvende, og tekniske beviser som f.eks. modus operandi, fingeraftryk- og mug-shot-systemer bidrager kun lidt til, opklaringen. Endelig påvirker hverken tilretlæggelsen eller udførelsen af efterforskningen Politiets succes med at opklare forbrydelser.

Praktiske erfaringer fra Danmark tyder på, at man har overset den effekt på opklaringsgen, som den enkelte kriminalpolitimands kendskab til lokalsamfundet og til de kriminelles adfærd og færden har, og som i hvert fald i mindre samfund er af afgørende betydning for opklaringen.

Set ud fra et skandinavisk synspunkt er det interessant at læse bogens kapitel om nærpoliti (community policing).

Nærpoliti synes at kunne være svaret på de mange evalueringer af andre former for politiarbejde, som har vist, at den fulgte taktik eller praksis ikke førte til det ønskede resultat, og en erkendelse af, at Politiet selv har indset, at skal kriminaliteten bekæmpes og befolkningens tryghed i lokalsamfundet og dermed dens livskvalitet forbedres, så kan det ske effektivt, hvis befolkningen selv aktivt medinddrages, samt at Politiet bør ændre sin indsats fra næsten udelukkende at være reaktiv til at være mere proaktiv.

Bortset fra at nærpoliti er en arbejdsform, som bygger på, at Politiet inden for et geografisk afgrænset område arbejder proaktivt og problemorienteret i tæt samarbejde med lokalsamfundet og med hovedvægten på synlighed og tryghedsskabende aktiviteter, er det vanskeligt helt eksakt at definere, hvad nærpoliti er, idet det nærmere indhold varierer fra område til områd. Derfor er det svært at foretage en evaluering af nærpolitiarbejdet generelt, og der kan kun foretages vurdering af de konkrete projekter.

Det kan derfor ikke undre, at de foretagne evalueringer viser meget forskellige resultater.

Forfatteren har valgt at gengive evalueringen af et projekt fra Queensland i Australien (The Toowoomba Project) foretaget af The Criminal Justice Commission og refereret i Criminal Justice Research Paper Series i september 1995.

Projektet gik ud på i byen Toowoomba med ca. 84.000 indbyggere at oprette to områder på ca. 1,5 x 1,5 km med hver ca. 5000 beboere, hvor der til hvert område blev tilknyttet en bestemt politimand med bopæl i området og med ansvar for både patruljering, sagsbehandling herunder efterforskning og løsning af politimæssige problemer inden for området.

Evalueringen viste, at projektet førte til en forbedring af problemløsningerne i området, af beboernes tilfredshed med Politiet og af Politiets jobtilfredshed. Det hjalp til at reducere visse former for kriminalitet eller i hvert fald til at få udviklingen af dem til at stagnere, men det havde kun ringe effekt på beboernes følelse af tryghed.

Herudover gives Wycoff og Skogans evaluering fra 1994 af nærpolitiprojektet i Madison, som udover etablering af et eksperimentelt politidistrikt også bestod af omfattende interne forandringer i hele politiets organisation (quality leadership). Undersøgelsens resultat tyder på, at nærpolitiarbejdet havde en positiv effekt på beboerne i området.

I Danmark har Rigspolitechefen igangsat 6 meget forskellige forsøg med nærpolti, og der vil blive foretaget en forskerstyret evaluering af samtlige forsøg. Det er endnu for tidligt med sikkerhed at kunne sige noget om forsøgenes resultat, fordi der kun er forløbet kort tid af den 3-årige forsøgsperiode, men der er næppe tvivl om, at nærpolti er den arbejdsform, som efterspørges af både befolkningen og af Politiets ansatte. Effekten på borgernes følelse af tryghed synes i den første fase af forsøgene snarere at være en stigende utryghed, hvilket formentlig har sammenhæng med den massive presseomtale af forsøgene, der har været i startfasen, samt med vanskeligheder med at kunne leve helt op til de store forventninger til bedre politiarbejde, som der var lagt op til ved forsøgenes start. Med kendskab til årsagerne til kriminalitet, må det forventes, at virkningerne på kriminalitetens omfang og karakter først vil kunne registreres efter flere års nærpolitiarbejde. En forbedring af den enkelte politimands jobtilfredshed kan dog konstateres fra første dag.

At nærpolti må være den fremtidige arbejdsform for Politiet hindrer ikke, at der sideløbende arbejdes med at forbedre de mere traditionelle former for politiarbejde, og forfatteren behandler derfor også spørgsmålet om, hvorvidt kriminalitetsbekæmpelsen kan styrkes gennem en mere målrettet indsats byggende på analyser og med hovedvægten på de såkaldte "hot spots", som analyserne og i et vist omfang også politifolkenes erfaring kan udpege.

Som et eksempel herpå refereres en undersøgelse af Sherman og Rogan fra 1995 af en særlig indsats i tiden fra juli 1992 til slutningen af januar 1993 i Kansas City mod ulovlig våbenbesiddelse og deraf følgende kriminalitet med brug af skydevåben.

Undersøgelsen viste, at indsatsen, som resulterede i, at der over en periode på 29 uger blev beslaglagt 29 flere skydevåben end ellers, havde en virkning på antallet af drab og andre forbrydelser, hvor skydevåben havde været anvendt, og at den almindelige livskvalitet for områdets beboere forbedredes. Fem måneder efter forsøgets afslutning var alt dog atter "normalt".

Analyser og målrettet indsats indgår nu som et naturligt led i alt politiarbejde i Danmark hjulpet kraftigt på vej af de tekniske muligheder for at registrere relevante oplysninger på edb.

I sammenhæng med en forbedring af de mere traditionelle politimetoder behandler

forfatteren til slut to emner, der også i Danmark har været genstand for megen omtale, og som både blandt politifolk og forskere har tilhængere og om end ikke modstandere så dog tvivlere.

Det ene er, hvilken effekt Politiets indsats mod gadehandel med narkotika har på kriminalitet og uorden, samt om en lokal målrettet indsats generelt mindsker kriminaliteten eller blot spreder denne til andre områder.

Den refererede undersøgelse af Weisburd og Green fra 1995 drejer sig om et forsøg i Jersey City og viser en stærk og permanent virkning på kriminalitet og uorden af en indsats mod narko-hot-spots indenfor et bestemt område, og samtidig uden at der skete en spredning af kriminaliteten og tilsyneladende heller ikke af salget af narkotika til de omliggende områder.

Den anden undersøgelse af Sherman og Berks fra 1984 vedrører virkningen på ægtefælle vold af, at Politiet konsekvent anholdt den voldelige ægtefælle.

Undersøgelsen gav anledning til ændring af lovgivningen således at der blev skabt hjemmet til anholdelse i disse sager, selvom offeret ikke ønskede at indgive anmeldelse.

Undersøgelser gennemført af National Institut of Justice i tiden mellem 1987 og 1991 ud fra et revideret undersøgelseskoncept har modsagt de centrale konklusioner i Sherman og Berks undersøgelse om, at den bedste beskyttelse af ofre for mindre alvorlig vold i hjemmet er anholdelse af gerningsmanden.

Med hensyn til afskrækkelsesvirkningen i disse sager er der nu enighed om, at anholdelse reducerer vold i hjemmet i nogle byer men forøger den i andre, at anholdelse reducerer vold i hjemmet blandt personer i arbejde men forøger den blandt ubeskæftigede, samt at anholdelse reducerer vold i hjemmet på kort sigt men forøger den i det lange løb.

Altså i bedste fald en noget mere nuanceret konklusion end den, der gav anledning til ændringen af lovgivningen.

Undersøgelsen er et skræmmende eksempel på, hvorledes pressionsgrupper kan benytte resultaterne af en enkeltstående undersøgelse og fortolkningen af resultaterne til at overbevise politikerne om, at lovgivningen skal ændres, selvom senere undersøgelser har modsagt de konklusioner, man kom til i den første undersøgelse.

Forfatteren frernehæver da også, at undersøgelsen er taget med, fordi den fik så store konsekvenser, og fordi den kan være en lærestreg for forskerne og understreger betydningen af, at skal resultatet af en enkeltstående undersøgelse bruges til at ændre en hidtil fulgt praksis eller sågar lovgivningen på et område, så skal der stor erfaring til for at tolke de opnåede resultater på den rigtige måde.

Generelt om bogen kan det siges, at det er lykkedes forfatteren at vise, hvor svært det er at foretage en fuldstændig objektiv og skudsikker evaluering af forsøg med kriminalitetsbekæmpelse, og at man derfor skal være uhyre forsigtig med at lade en enkelt undersøgelses resultater føre til afgørende ændringer i praksis og lovgivning.

På den anden side viser den klart, at uden eksperimenter kommer man ikke nærmere en mere effektiv kriminalitetsbekæmpelse, og at forskning og Politiet må gå hånd i hånd for at sikre, at eksperimentet og evalueringen kan give et entydigt resultat.

Bogens eksempler viser også, at kriminalitetsbekæmpelse er en hård kamp, som ikke kan vindes af Politiet alene, men som må involvere hele befolkningen, og at der ikke findes ét vidundermiddel, som kan fjerne alle problemer, men at der må sættes på en bred vifte af sociale foranstaltninger og polititaktiske virkemidler.

Ole Scharf

Politimester i Helsingør